

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 660/21
15.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судије Весне Станковић, председника већа и судија Сање Агатоновић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ..., чији је пуномоћник Александар Веселиновић, адвокат из Панчева, Војводе Живојина Мишића 6, против туженог ББ из ..., ..., чији је пуномоћник Марко Савић, адвокат из Београда, Вукице Митровић 16, ради измене одлуке о начину одржавања личних контаката, одлучујући о жалбама тужиље и туженог изјављеним против пресуде Основног суда у Панчеву П2 125/21 од 16.9.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиље и туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П2 125/21 од 16.9.2021. године у другом, трећем и четвртм ставу изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П2 125/21 од 16.9.2021. године, првим ставом изреке утврђено је да је повучен предлог тужиље за доношење привремене мере под бројем 9П2 125/2021, запримљен у суду дана 17.3.2021. године. Другим ставом изреке уређено је одржавање личних односа туженог са мал. дететом ВВ, рођеном дана ... године, тако што ће се контакти мал. детета са оцем - туженим реализовати једном недељно, на дан недеља, у периоду од 11,00 до 19,00 часова, када ће отац преузимати дете испред основне школе у ... и враћати је истог дана на исто место, као и сваког другог верског и државног празника који родитељи славе, те за сваки рођендан детета, такође од 11,00 до 19,00 часова. Трећим ставом изреке одлучено је да се овом пресудом мења пресуда Основног суда у Панчеву П2-362/19 од 10.3.2020. године у првом и другим ставу изреке. Четвртим ставом изреке одлучено је да свака

странка сноси своје трошкове поступка.

Благовремено изјављеним жалбама тужила и тужени побијали су првостепену пресуду и то тужила решење о трошковима садржано у четвртом ставу изреке због погрешне примене материјалног права и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а тужени у другом, трећем и четвртом ставу изреке из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20). Трошкове другостепеног поступка одређено су тражили.

Тужени је доставио одговор на изјављену жалбу тужиле.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијеном делу, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку у вези са члановима 202-207 Породичног закона (“Службени гласник РС” бр. 18/2005, 72/2011 и 6/2015) Апелациони суд је оценио да жалбе парничних странака нису основане.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласни са изведеним доказима, због чега се она жалбом туженог неосновано побија и због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су родитељи малолетне Ларе Трајковић, рођене дана 18.11.2010. године. Убрзо након рођења детета прекинута је заједница живота парничних странака, дете је пресудом Основног суда у Крагујевцу П2 162/11 од 8.5.2013. године поверено тужиле – мајци на бригу, негу, васпитање и самостално вршење родитељског права, а тужени је обавезан да доприноси издржавању малолетног детета и уређен је начин виђења детета са оцем. Тужени је повремено виђао дете, а неко време провео је у иностранству и тада мал. ВВ оца није видела око шест година. Контакти су поново започети од 2019. године, најпре у просторијама Центра за социјални рад, а после и ван Центра.

Пресудом Основног суда у Панчеву П2 362/19 од 10.03.2020. године, измењена је претходна пресуда и првим ставом изреке уређен је начин одржавања личних односа туженог ББ са ћерком – мал. ВВ, тако што ће исту виђати сваке друге суботе или недеље уколико мал. ВВ буде имала обавезе суботом, од 12-18 часова, када ће отац преузимати дете на главном улазу аутобуске станице у ... и враћати је у ...у код посластичарнице “...”, а контакт ће се одвијати и на дан очеве крсне славе када ће мал. ВВ провести тај дан код оца. Другим ставом изреке одлучено је да ће након шест месеци од дана пресуђења отац преузимати дете сваке друге суботе у 10,30 часова на главном улазу аутобуске станице у ..., а враћати дете у недељу у 18,00 часова у ... код посластичарнице “...”, док ће дете код оца проводити половину зимског распуста и половину летњег распуста.

Тужени је повремено виђао дете, прво без ноћења код њега, а после и са преноћиштем. Тужени у Београду у истој згради, на истом спрату поседује две гарсоњере - у једној живи његова мајка, а другу је оспособио за мал. дете када долази код њега. Када је мал. ВВ требало да преспава код оца, тужени је дете остављао само у стану, а он је одлазио у своју кућу у ..., уређену за становање, сматрајући да је за дете лепше да буде на ... него у ... Због тога што је остајала сама ноћу мал. ВВ је била уплашена, позивала је мајку телефоном и разговарале би око три сата, плакала је и хтела да иде кући, јер је тата отишао. Након тог догађаја, тужила је разговарала са туженим, који се сложио да је такав поступак био погрешан и обећао је да се то више неће десити. Када је следећи пут мал. ВВ отишла код оца, била је весела, било јој је лепо, али је током ноћи поново остала сама и опет је звала мајку телефоном и разговарале су од 22,00-01,00 часова, плакала је и тражила да иде кући, а позвала је и оца и рекла да хоће да иде кући, да би јој он прво рекао да ће је вратити кући, а потом да уколико жели да иде кући да позове мајку да дође по њу. Тужени је затим дошао из ... у стан где се налазила ВВ, а тужила је колима дошла из ... за ... и одвела дете кући. У том периоду мал. ... је желела да проводи дан са оцем, било јој је лепо, али није желела да преспава код њега, а тужени је инсистирао да се поштује пресуда, па уколико не жели да спава код њега неће ни долазити по њу. Након тог догађаја тужени мал. ВВ није виђао до 10.9.2020. године, када се са тужиљом договорио да дете одведе на Златибор 3 - 4 дана. Тужила је инсистирала да се дете врати у недељу, јер у понедељак почиње друго полугодиште школске године, а тужени је сматрао да неће бити проблема ако пропусти један дан у школи. Док су боравили на Златибору мал. ВВ је било лепо, али је последњег дана дошло до мањег проблема на базену, када је тужени тражио да изађе из воде, што је она одбила, те је по речима туженог била "бахата". Када су се вратили у собу ВВ је почела да пакује своје ствари, јер је следећег дана - у недељу хтела да се врати кући због поласка у школу, а тужени је тада ухватио за усне и обратио јој се речима - Гледај ме у очи, при чему се изнервирао и кофер мал. ВВ бацио према зиду, након чега је схватио да је поступио неадекватно. Тужени је у недељу одвео мал. ВВ на аутобуску станицу и сместио је у аутобус за ..., при чему возачу ни кондуктеру није рекао да је дете само, без пратње. Током пута аутобус се покварио, стајали су сат и по времена чекајући други аутобус, а тужила је на аутобуској станици у ... сачекала мал. ВВ. Након тога, мал. ВВ је била љута на туженог и није желела да га виђа. Тужени је Основном суду у Панчеву поднео предлог за принудно извршење пресуде П 362/19 од 10.3.2020. године, како би могао да виђа дете, те је Основни суд у Панчеву донео решење о извршењу И 219/20 дана 31.12.2020. године, а против истог тужила је изјавила жалбу, која је одбијена решењем Вишег суда у Панчеву ГЖИ 21/21 од 12.2.2021. године. Након тога, тужени је са дететом провео викенде 13.3. и 14.3.2021. године, 27.3. и 28.3.2021. године и 10.4. и 11.4.2021. године.

Дана 24.4.2021. године, када је мал. ВВ требало да проведе викенд код оца мајка је исту довела до аутобуске станице у ..., али ВВ због школских обавеза и рада у групи са друговима из одељења није желела да викенд проведе код оца, није га позвала телефоном, већ је желела то лично да му саопшти и када је дошао колима по њу рекла му је да неће да преспава код њега због школских обавеза, да би јој он рекао да ће је водити на вежбе, али је она то одбила, након чега се окренула и отишла до мајчиних кола. Тужени је потом изашао из својих кола и пришао тужиљином аутомобилу, отворио врата и обратио се истој речима - Срам те било, докле ћеш да ми злостављаш

дете, тужилца је изашла из аутомобила, а тужени је ухватио исту за подлактицу десне руке и повукао иза аутомобила, наневши јој лаке телесне повреде. Мал. ВВ је све то гледала, почела је да вришти и да виче - Остави ми маму, а тужилца му се обратила речима - Склони се од мене и тужени се окренуо и отишао. Тужилца је тај догађај пријавила полицији и туженом је наредбом под бројем 232-501-262/21 од 24.4.2021. године изречена мера привремене забране учиниоцу да контактира и прилази жртви, што је продужено за још 30 дана - до 26.5.2021. године решењем Основног суда у Панчеву Нп 264/21 од 25.4.2021. године.

Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад "... " ... од 3.9.2021. године, датог на основу анализе документације, разговора са дететом и мајком и извештаја Градског центра за социјални рад Београд - Одељење ..., након извршене опсервације туженог по упућеној замолници, у Центру се саветодавно ради са мајком од 30.3.2021. године, сачињен је план услуга и мајка је добила одређене задатке - да припрема дете на контакте, да се побољшала комуникација између ње и ВВ оца, а мајка је сарађивала и долазила редовно у Центар. На основу разговора обављеног са мал. ВВ, није било промене по питању школе и односа у кући, завршила је са одличним успехом четврти разред, дружи се, долазе им сродници током лета. Осећа се мирније, јер не мора на силу да преспава код оца, не показује отпор према контактима са оцем, али само на пар сати. Од доношења привремене мере у погледу реализације контакта детета са оцем има промена у актуелном односу, у том смислу што отац не виђа дете, али су тужилца – мајка и мал. ВВ изнеле да је малолетна ВВ дошла у одређено време по претходној пресуди – у 11,00 часова, а да тужени није био на предвиђеном месту. Од тада није долазио, а мал. ВВ уредно долази код школе недељом у 10,00 часова да би сачекала оца. Тужени - отац изнео је да жели да дете проводи код њега сваки други викенд, док је мал. ВВ изричита да то не жели, већ да са оцем недељом проводи неколико сати и за очеву крсну славу без спавања код њега. Мајка показује да се труди да утиче позитивно на дете и да разговора о актуелном проблему - у погледу ноћења код оца, али не жели да ради против дететове воље. Тужилца - мајка је у потпуности усмерена на дете, води бригу о здрављу детета, образовању и осталим базичним потребама и дете је емотивно сазрело на здрав начин, при чему тужилца има подршку и свог садашњег супруга Дејана Шарца, који се такође брине о детету и који се претходних година трудио да девојчица не осети недостатак очеве фигуре у животу. Тужени - отац показује мотивацију да виђа дете и да буде упућен у њено одрастање, а изразио је жељу да виђа дете сваког другог викенда од петка у 17,00 часова до недеље у 21,00 час, с тим да мајка доводи дете на адресу становања оца, а да он враћа дете мајци, као и да проводи са дететом половину летњег и половину зимског распуста, пролећни распуст, сваки други дететов рођендан и дан очеве крсне славе. Нагласио је да не жели никакав контакт са тужилом - мајком детета, а да дете има кључ од зграде у којој он живи и да може сама ући или позвонити на интерфон.

Мишљење Центра за социјални рад је да није у интересу детета да се ремети њено психичко здравље и да се под пресијом одвијају контакти између оца и детета. Посебно што је мал. ВВ комуникативна, отворено износи своје емоције и аргумендује своје ставове. Контакти би требало да буду квалитетни и континуирани, па је предложен модел да се одвијају једном недељно - на дан недеље у периоду од 11,00 до 19,00 часова, при чему је отац у обавези да на време врати дете, а да су родитељи у

дужни да сарађују, с тим што је мал. ВВ изразила вољу да отац приликом примопредаје долази до основне школе у ...

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је у складу са члановима 6 став 1, 61 став 1 и 2 Породичног закона одлуку о моделу виђања малолетног детета са оцем донео имајући увиду предложени модел органа старатељства, јер се на најбољи начин штити интерес малолетног детета.

По налажењу Апелационог суда првостепени суд је на правилно и потпуно утврђеног чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку у потврђујућем делу разлоге које Апелациони суд у целисти прихвата и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Неосновано се жалбом туженог оспорава оцена изведених доказа – исказа парничних странака. Првостепени суд је сходно члану 8 Закона о парничном поступку правилно оценио изведене доказе појединачно и у међусобној вези, а затим на основу резултата целокупног доказног поступка дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, правилно ценећи исказе парничних странака, као и писане исправе, па је на основу резултата целокупног доказног поступка извео правилан закључак о моделу виђања туженог – оца са мал. дететом - ћерком ВВ, а све у најбољем интересу малолетног детета.

Неосновано се жалбом туженог указује на погрешну примену материјалног права приликом одлучивања о начину одржавања личних односа туженог – оца са дететом.

Одредбом члана 61 став 1 Породичног закона прописано је да деца имају право да одржавају личне односе са родитељем са којим не живе. Ставом 2 истог члана прописано је да право детета да одржава личне односе са родитељем са којим не живи може бити ограничено само судском одлуком када је то у најбољем интересу детета.

Одредбом члана 266 став 1 Породичног закона прописано је да у спору за заштиту права детета и у спору за вршење, односно лишење родитељског права, суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета. Најбољи интерес детета представља правни стандард који се цени према околностима конкретног случаја, а елементи процене најбољег интереса су узраст, пол и друге карактеристике детета, безбедност детета и осећања детета, егзистенцијалне потребе детета, способност родитеља да препозна развојне потребе детета, очекивања и утицај промењених околности на дете.

Имајући у виду наведено и цитиране законске одредбе правилно је првостепени суд с обзиром на утврђено чињенично стање оценио да је предложени модел виђања детета са оцем од стране Центра за социјални рад у најбољем интересу детета, прилагођен животним потребама, а уколико се промене околности може се изменити, све имајући у виду да није у интересу мал. ВВ да се ремети њено психичко здравље и да се под пресијом одвијају контакти између детета и оца, а код чињенице да не постоји сарадња између родитеља.

Неосновано је жалбено указивање туженог да је првостепена пресуда заснована на налазу и мишљењу Центра за социјални рад, који је противан правилима струке, необјективан и пристрасан у корист тужиље, те као такав неприхватљив, а да је током поступка предложио извођење доказа вештачењем који предлог је одбијен.

Према стању у списима, на рочишту одржаном дана 16.9.2021. године тужени је оспорио налаз и мишљење Центра за социјални рад и предложио вештачење на околност да је дете васпитавано цео живот против оца, па је правилно првостепени суд одбио тај доказни предлог и одлуку о моделу виђања малолетног детета са оцем донео према предложени моделу органа старатељства, све у најбољем интересу малолетног детета.

Неосновано се жалбом тужиље оспорава одлука о трошковима поступка указивањем на погрешну примену материјалног права – одредбе члана 207 Породичног закона.

Правилно је првостепени суд применом члана 207 Породичног закона руководећи се разлозима правичности по слободној оцени одлучио да свака страна сноси своје трошкове поступка с обзиром на природу спора.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

На основу изложеног применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Како парничне странке нису успеле са жалбама, а издатак настао поводом састава одговора на жалбу не представља нужни трошак у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, то су сходно члану 165 став 1 Закона о парничном поступку као неосновани одбијени њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржану у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Весна Станковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић